

אהרן שבתאי

שני שירים

הקיר

מענין לראות עד כמה שורה מגיעה עד שמהקצה
 צונחת מלה למדרגה נמוכה, ואחריה מצטרפות אחרות
 בינתיים יושבות בשקט, אין להן טענה או סבה לשמוח
 כמו אכני בנין שלא הדבקו שותקות ולא אכפת להן,
 אבל הן מסתכלות למטה ורואות שמתהווה עוד נדבך
 של מלים שהן לא מכירות, כמו פרוכיות בלי ריח,
 ואז מתחילה נהירה, מלה גוררת מלה כנקניקיות,
 וכבר נוצר קיר, קיר מלים שלא יודעות מה להגיד,
 כי הן מסתכלות הצדה, מצטופפות, שומרות על
 מקומן עד שהאחרונה אינה מוצאת עוד מקום ונופלת
 ומיד מתקבלת לאחות עוד כמה מלים בטלניות,
 כי הן למטה, אך לא יכולות לנעוץ באדמה אצבע,
 אלא לשים את האחורים כל אחת על ראשה הפחוס
 של אחת שהודרנה להתאית מתחת עם שכנותיה.
 כאלו עומדים להציג לפנייהן הצגה, או לשאת הרצאה,
 אבל הן עם הגב למה שקורה, ועוד מסתירות לנו,
 ונניח שלא, מה לעשות שיש כלי-כף הרבה טפשים,
 שלא יודעים ולא חושבים ולא רוצים לדעת ולחשוב
 הרי מלים שמתלכדות לקיר יוצאות מפה של מישוהו.
 ונניח שמאחורי הקיר נשמע צחוק של לובשי מדים,
 אדם נמחץ כזוב – לא יגידו כלום, לא ישמע כלום.

שרון

למה הם אוהבים את שרון? כי הוא כבד הוא רחב הוא ממלא, עם שפולים לא נראים, אבל שלם, רצוף, והוא קם, ושוב קם, תמיד מתגלגל. וכשהוא יושב הכל בא אליו, בשר, כסף, מקרקעין. כי הוא לא חלש, לא שקוף, לא רוטט כעלה, אלא אטום, צמיג, עם עבי, לא פריה, גמיש, שמושי, רובץ טוב, מתפרקד, משתלט על החלל, מסוכה, מסתיר, גודר, חוסם. כי הוא פותח פה, אכלו, בולע, לא מתביש לקחת קציצה מהשולחן עם קרטוני הטוגנים, מלמד להשביע תאבון, לקחת דברים, להגדיל את המאסה, את השטח, את הכמיות. כי הוא פותח חרכים, חלונות, דרכים בגוף, פורץ אפלו בטון או ברזל, אבל תמיד גם סוגר, קוטם פנות, זוכר להגיה, לבצר, לא משאיר סדק ללטאה, אלא שולח יד כאלו מבעד לשרוול של ספק, וסותם בקיר, בטנק, בשכון, בבועלות, בפלגה. כי הוא מחיה, מחיה כמי שמעגל, מעגל, נע כמו לביבה, עוקף, מאגף, מסובב, וגם חוזר במעגל אחר. כי הוא מחלק את החיור בלי קמצנות, וכל אחד מזמן לחיה, גם בתוך הביץ, גם מעל ברכת דם. כי הוא תוקע יד בפיס, תוקע מרפק, טופח על הגב. כי הוא מפקד, מזיז אנשים, מזיז רכבים, מזיז בתים, מזיז עץ, שדה, גבולות. כי את המלחמות הוא נושא בידיו כמזודות, כאלו יוצאים לטיול. והכל בהן מסדר, החיים והמתים, כחלצות מקפלות, תחתונים ממהצים, גרבים נקיות, ממחטות. מונדה על יד מונדה בטור, כל אחת מעור מצחצה, עם ירית עור רפודה, מפרזלות בפנות, עם אבנמים וסגרי ניקל נוצצים. כי אם הוא ילה, יעלם, הוא לא יהיה עוד כבד, רחב, ממלא, ועם שפולים לא נראים. הוא יהיה חלקי, לא רצוף, לא יקום ושוב יקום, לא יתגלגל תמיד. הוא לא ישב, והכל לא יבוא אליו, לא בשר, לא כסף, לא מקרקעין. כי הוא יהיה חלש, שקוף, רוטט כעלה, לא

אטום, לא צמיג, בלי עבי, פריה, לא גמיש, לא
שמושי, לא רובץ טוב, לא מתפרקד, לא משתלט על
החלל, לא מסוכה, לא מסתיר, לא גודר, לא חוסם.
הוא לא יפתח פה, לא יהיה אכלן, לא בולע, לא לוקח
קציצה מהשלחן עם קרטוני הטוגנים. הוא לא ילמד,
לא להשביע תאבון, ולא לקחת דברים, ולא להגדיל
את המאסה, ולא את השטח, ולא את הכמיות. הוא לא
יפתח חרכים, לא חלונות, לא דרכים בנוף, לא יפרוץ
ואפלו בטון או ברזל, וגם לא יסגור, לא יקטום פנות,
לא יזכור להגיף, ולא יזכור לבצר, ישאיר סדק ללטאה,
לא ישלח יד כאלו מבער לשרוול של ספק, ולא יסתום,
לא בקיר, לא בטנק, לא בשכונ, לא בבצלנות, לא בפלגה.
כי הוא לא יחיה, לא יחיה כמי שמעגל, לא
יעגל, לא ינוע כמו לביבה, יעקוף, יאגף, יסובב, ולא
יחזור במעגל אחר. הוא לא יחלק את החינה בלי
קמצנות, ולא יזמין איש לחיה, לא בתוך הביץ, לא
מעל ברכת דם. הוא לא יתקע יד בכיס, לא יתקע
מרפק, לא יטפח על הגב. הוא לא יפקד, לא יזיו
אנשים, לא יזיו רכבים, לא יזיו בתים, לא יזיו עץ,
שדה, גבולות. לא ישא את המלחמות בידיו כמוזרות,
כאלו יוצאים לטיול, והכל, לא החיים ולא המתים, לא
יהיו מסדרים כחלצות מקפלות, לא כתחתונים
מגהצים, לא כגרבנים נקיות, לא כממחטות. לא יעמדו
עוד המוזרות, מוזרה על יד מוזרה בטור, כל אחת
מעור מצחצח, עם דית עוד רפודה, מפרזלות
בפנות, עם אבזמים וסגרי ניקל נוצצים.